

»Pojdi sem. — Ná moje jagode, zato ker jih je več. Bog ne sme biti hud na naju.«

Pa zopet polno zasije solnce prijaznosti in bratovske ljubezni, ki se je za nekaj hipov skrilo. Ljuba angelčka-variha sta teh dveh otrok zopet vesela.

Cvetinomijski :

Manči.

Od solnca obžarjeno zlatorumeno polje je valovilo v rahli, topli južni sapi. Visoko v zraku je žgoel neumorno škrjanček. Živopisani metulji so plesali v vetru in s lovili nad livadami in po senošetih okoli lepo v redu postavljenih kopic suhega sená ... Šele na večer, ko je popolnoma, kakor v snu, utihnila pesem vetra, se je pomirilo razburkano, nemirno žitno polje, in je izumrlo vse veselo življenje belega dne ...

Devetletni Manči je stal kraj hiše in zrl dolgo na valujoče, v vetru se zibajoče polje, na vse to krasno šumeče morje, nad katerim se je porodila v mavričnih barvah lesketajoča se množina urnih metuljev in visoko pod sinjim nebom jata veselo žgolečih ptičev. Srkal je Manči vase sveži zrak in užival lepoto božje narave, razgrnjeno pred svojimi očmi.

Nečesa prijetnega se je domislil Manči: hitro je stekel k njivi za hišo; vsedel se je ondi na mehko tratico in je zatisnil v blaženosti oči. Lep je bil tedaj njegov obraz: sama nedolžnost je sijala z njega. Ves majhen je bil Manči, in tako čista je bila njegova duša kakor duša angelčka, lepa in brez madeža ...

Zaspal je Manči. Z neba je pa razlivalo žarko solnce svojo gorko luč na njegov beli obrazek in na drobno telesce. Smejalo se je nebo in je rosilo pozdrav in blagoslov nebes ...

V tem času je prihitel iz vasi mali Tinko, sinček zanemarjene potepenke Agate. Po cesti je drdral ogromen voz, in takoj se je obesil Tinko odzadaj nanj, akoravno ga je bil že udaril voznik z bičem po njegovih bosih nogah. Da bi bil le na vozu mogel sedeti, pa bi bil živahni dečko zadovoljen, ker se je tako rad vozil.

Voznik se je okrenil še enkrat in je rekel:

»Grdun potepinski! Ali se pobereš dol ali ne? Fant — kar brez šale!... Dol!... Če ne — te...«

Preden je pa skončal, je že skočil Tinko z nerodnega voza, zakaj naenkrat se je zbal biča in hudega voznika. Pri tem je pa tako nesrečno padel, da je v hudih bolečinah zaječal in obležal kakor ubit na prašni cesti...

Voznik se je posmejal in pogнал zopet konja, pa izginil za ovinkom v prahu...

Pri Tinkovem ječanju se je pa zbudil Manči iz sladkega spanja. Prestrašen se je ozrl naokoli.

Vstal je in se čudil.

»Kdo je neki klical na pomoč?«

S ceste je zaslišal Manči glas. Utihnil je glas grgraje. Manči je zavpil v strahu in je skočil hitro proti sumljivemu mestu. Ubogi Tinko je ležal še vedno ondi. Iz rane na glavi mu je curljala kri.

»Ubožec!«

Zasmilil se mu je ubogi Tinko. Pomagal bi bil rad krvavemu revežu. Nagnil se je k njemu in ga prijel rahlo za roko.

»Te hudó boli, Tinko?«

»Hudó, hudó...« je odgovoril ihté Tinko in se je izkušal dvigniti. A ni šlo lahko... Pomagal mu je Manči in ga je posadil kraj ceste na trato.

»Sedaj pa počakaj malo!«

Skočil je Manči k studentu poleg polja in je zmočil v studenčnici svoj robec. Nato je pa hitel nazaj k Tinku, izpral mu dodobra krvavečo rano in jo naposled obvezal.

»Tinko, ubogi Tinko!«

A Tinko ni odgovoril. Težko je dihal in bil je še vedno silno bled.

Manči ga je dvignil in ga je naložil na svoja pleča.

»Domov ga ponesem...«

Tako je sklenil in je bil radosten. Sam ni vedel, zakaj.

Težka je bila Mančiju ta pot. Hodil je globokopognjen in se je potil pod težkim bremenom. Vendar je prinesel Tinka domov...

Na pragu je stala mati in se je začudila:

»No, Manči, koga pa neseš vendar?«

Manči jo je samo smehljal pogledal. Prestopil je prag in je hitel v spalnico. Tam je položil ranjenega revčka na svojo posteljico in ga je odel do vratu.

»Zaspi malo, Tinko! Revček ti moj mali... Ko se zopet prebudiš, ti bo pa morda bolje... Kar zaspančkaj!«

Tinko je kmalu zadremal.

Manči je pa primaknil stol čisto k oknu in je zrl vun na prostrana, bogata polja, ki so ječala in stokala v vetru. In zrl je še dalje, tja do senožeti za vasjo, kjer so hiteli ljudje z delom, in kjer je bilo vse polno življenja in trpljenja. Do šumečih, hrumečih gozdov je plul njegov pogled, plul še dalje do sinjih gorâ, do modrega, jasnega neba nad temi gorami. In hitel je še više in više v brezmejne, neskončne višave, naravnost k Bogu, visoko visoko nad zemeljske nižave. In ondi je ostalo njegovo strmeče oko, in njegovo usmiljeno srce mu je zadrhtelo v prsih in zaprosilo in zamolilo...

Ko je zaprl Manči okno in je spustil zagrinjala, da bi bil v izbi mrak, ga je poklical s postelje Tinko in se mu je prisrčno nasmehnil.

